

moisnikkuid ja nende poege olli sõtta langend. Sest siis olli keik Ma täis kurvastust ja ahastust; waenlane olli ka jo Ria linna ligigdale sanud, ja langes sest ni suur hirm rahwa peäle, et Ria ümberkaudsed tallopiad linna kippusid warjule waenlase eest, kedda kardeti peäle tullemad, ja et linna warrawadki monneks aiaks kinni pandi. Se olli siis se Pranburgi minneminne.

Ni paljo liisame weel jure, et kui üks aasta pärrast sedda aega, rahho tehti, siis Rootsi kuningas jälle keik ommad maad ja linnad taggasi sai, mis waenlased ennese kätte ollid woitnud.

3. Pärrast sedda kui Toompä wiimist korda põllend, loetakse tännawo 150 aastat.

Toompä on mittokord ärrapõllend. Esimenne põlleminne olli aastal 1347; agga sest ei olle muud teada, muud kui et sedda olnud. Teine suur tulli olli aastal 1433. Siis põlles keik Tallin Toompäga ärra,

kirrikud, kloostrid, allewid, keik puhhas. Kolmat korda sündis sesamma kahjo aastal 1553, pühapäaw enne nellipühhi. Agga olli sel korral Toompä diete selle witsa al; pool Toompä põlles ärra, kirrik ka; allinnas agga 8 maia ja radide maarstal. Niggola kirriko üllema kattusse peäle langes kül ka tulloke, agga kustutati jälle ärra, enne kui sai suurt kahjo teggema. Tulloke olli se kord Toompääl ühhe lihbonikko kõgist lahtipeäsünd, kes pühapäawal õllut prulis. Allinnas kildsaunas olli otse sel päwal suur pulmalust lahti, mis Jummal seddawisi kurvastust seks põris.

Se Toompä põlleminne, kellest tähtsamat rägib, se olli aastal 1684 Jani ku kuendamal päwal. Sel korral läks tulloke loune aial ühhe rüütsi maiast wälja, ja wõttis ta nenda rutto woimust, et kirrik, kirriko õppetajatte ja koli maiad, lanstubba ja üllepea ennamieste keik Toompä ärrapõlles. Muud ei jänud ülle kui los, ja monni maia Toompä surel turrul ja siin seäl weel. Monni tuh